

VALENTIN NICOLAU

ROOM SERVICE

– Monolog într-un act –

Cameră de hotel. BĂRBATUL stă așezat pe marginea patului.

BĂRBATUL: Mi-a tremurat vocea. Și mâinile, când am luat cheia. I s-a părut ciudat că nu am bagaje și mă privea ca pe un suspect. Ce-i drept, nici fața nu mă prea ajută. Totuși mi-a zâmbit. Un zâmbet complice. S-o fi gândit că mă întâlnesc cu o femeie. Că am o amantă secretă, sau că sunt un bătrân pervers. Ce ușor poți să-ți faci o părere greșită despre un om. Eu, cu o femeie?! (*Scoate din buzunar o bucată de funie.*) O femeie cu mine?! Femeile spun despre un bărbat fără bani că este urât. (*Examinând funia.*) Cred că am luat-o prea scurtă. Și cam subțirică. Vânzătoarea m-a întrebat la ce-mi trebuie un metru de funie. Ce să-i fi răspuns: Doamnă, vreau să mă spânzur? Atârnat de tavan, cu limba scoasă. Urâtă imagine. Eu nu scot limba la lume. Sunt un om serios. (*Pune funia pe pat.*) Am dat de pomană banii pe ea. Mai bine mă arunc pe fereastră. Și n-am nici o cheltuială. Trebuie să fie minunat să zbori. N-o să zbor, o să cad. Final previzibil. Toată viața am căzut. În ochii nevestei, în ochii copiilor. N-am avut bani nici măcar să le plătesc meditațiile. I-am dezamăgit pe toți. Văd asta limpede în privirile lor. Într-o zi, îmi vor spune pe un ton rece și tăios: N-ai făcut nimic pentru noi! Mi-e frică de aceea

zi. De aceea prefer să mă retrag. Pe balcon. Eu l-am închis, cu mâinile mele, și acolo îmi țin sculele și toate ciorcioboaiile. E ascunzătoarea mea. Copiii vin și mă cheamă: Hai, tată, stai și tu cu noi! Cum să mă duc eu să stau cu ei în sufragerie, când știu că n-am fost în stare să le cumpăr biciclete?! Și cât și-au dorit... Băiatul cel mare a fost mereu fascinat de istorie. L-am putut eu trimite vreodată să vadă Roma? Atena?... Cel mic iubește animalele la nebunie. Ani de zile m-a bătut la cap să-i iau un câțel. Mâncare, vaccinuri... cheltuială, nu glumă! Și ca să crești animale îți trebuie o casă ca lumea. Țsta a fost visul nevestii-mii, o casă la curte. Cu grădină. Abia am reușit să plătesc ratele la apartament. Trei camere la etajul cinci. Puteam să mă arunc pe fereastră și de acasă. De ce-oi fi irosit eu banii pe camera asta de hotel nu știu. Venea nevastă-mea de la piață și mă găsea împrăștiat pe trotuar. Vecinii, gură-cască în jurul meu, comentează răutăcios dându-și coate văzând-o pe nevastă-mea încărcată cu plase. Ea poate nici nu m-ar recunoaște. Uneori, când se uită la mine, am senzația că nu mai știe cine sunt. Parcă nu și-ar mai aminti. Și dacă mă recunoaște tocmai atunci? Oribil! Am mai murdărit și trotuarul din fața casei. Mai bine îi fac pe plac recepționarului și mă culc cu o târfă. Iau o boală venerică gravă și, gata, mă curăț. Ce-or să zică copiii? Că am fost un desfrânat. Un curvar bătrân. Se poate muri subit dintr-o astfel de treabă? Altfel, dacă trebuie să repet figura, se duce naibii tot salariul! Mai bine-mi cer banii înapoi. În definitiv, n-am stat decât câteva minute. Nici măcar n-am deranjat patul. Recepționarul pare un om de înțeles. Nu cred să se simtă jignit dacă-i ofer un bacșiș. Îi las lui funia. Iau banii, ies din hotel și mă arunc în fața primei mașini. Mă arunc cu spatele, ca să nu mă desfigureze. Se sperie nevastă-mea! Și trebuie să mă asigur că nu sunt pe trecere de pietoni, altfel îl bag în belea pe șofer. Dar dacă îi sparg farul și-i îndoi capota? Dau peste un nemernic de șofer care-mi cere despăgubiri. *(Scoate din*

ROOM SERVICE

buzunar un pistol.) Dacă tot am dat banii pe el... (*Caută prin buzunare și scoate un cartuș.*) Unul singur mi-ajunge. Nu-i nevoie să fac risipă. Totul e să nimeresc bine. Aveau și pistoale mai mari, dar... scump. Diferența de preț era cât o jumătate de mașină de spălat. Mi-e suficient și așa, așa mic cum e. Nici n-o să simt. Dacă nu mor și doar paralizez? Devin o legumă, prin spitale. Ajung în sapă de lemn. Mai bine mă electrocutez. Colegii de serviciu n-or să creadă c-am făcut-o voit. Vor face glume proaste pe seama mea: Domnul inginer a băgat degetele în priză – și se vor prăpădi de râs chiar dacă știu că eu sunt un meseriaș adevărat. Doar mă văd toată ziua robotind. Serile mă duc și mai scot un ban reparând la unul și la altul stricăciunilor din casă. Nu-mi iese mare lucru, dar iese. Tot mai bine cu o femeie. Mă culc cu nevasta unui bolnav de gelozie. Îi povestesc totul și el mă omoară instantaneu. Și dacă-mi mulțumește? Nevastă-mea nu se plânge. Mă mai înțepă ea uneori cu glume nesărate, dar mă fac că nu-nțeleg. (*Scoate din buzunar un pachet de țigări.*) N-am fumat niciodată. Nu ard eu banii cu bună știință. De câte țigări ar fi nevoie să intru și eu în statistici? S-aștepte ei mult și bine, nu sunt eu așa de risipitor! (*Pune pachetul de țigări pe pat.*) Le las cameristei. O să aibă un șoc când mă va găsi... M-am gândit și la înec. În chiuvetă? În cadă? Știu să înot prea bine. Răcesc și cad la pat cu febră, lipsesc de la serviciu și-mi taie orele... Îmi tai venele! Dacă văd sânge, leșin... Atentez la viața președintelui! Nici n-apuc bine să mă apropiu de el și lunetiștii: pac! Mă doboară. Ar fi prima oară când vor scrie ziarul despre mine. Teroristul! Criminalul!... Dar eu nu sunt așa. Sau poate mă vor considera un erou, salvatorul națiunii. Nu sunt eu... O să-mi dau foc. Cu un litru de benzină am rezolvat-o. Și dacă arde totul? Cine plătește? (*Scoate din buzunar o sticlă de băutură.*) Beau până crăp. Vorba aia, mort de beat. O vorbă aiurea, că toți învie dimineața. Bani aruncați pe fereastră! (*Pune sticla pe pat.*)

Cam mult pentru cameristă. I-o las băiatului care cară bagajele. În hotelul ăsta voi fi pomenit mult timp de-aici încolo: Ce generos a fost domnul de la camera 71!... Cel mai mult mi-ar plăcea, dacă aş ştii cum, să mor într-un mod enigmatic. Lumea să spună: Omul ăsta duce cu el în mormânt o mare taină. Să nu ştie nimeni că singurul meu mister este cum de n-am reuşit să câştig atâţia bani, cât să-i fac pe cei din jurul meu fericiţi. (*Scoate din buzunar un cuţit.*) De cuţit nici nu poate fi vorba. Ce, eu sunt japonez? Şi să-mi vadă toată lumea măruntaiele?! Dezgustător! I-l las bucătarului de la restaurant. E ascuţit de mâna mea. Mă va pomeni şi el. (*Scoate din buzunar un flacon de medicamente.*) Somnifere adevărate. (*Varsă pastilele în palmă.*) Două, patru, şase, îmi place să număr, dar nu prea apucă să se termine repede... 16, 18, 20 de comprimate. Nu mai ţin minte cât am dat pe ele, dar n-a fost mare lucru. Merită. Voi părăsi lumea asta visând. Nu doare, nu produce mizerie, nu provoacă pagube. Voi visa tot ce n-am putut împlini. Celui care nu i s-a dat nimic nu i se poate cere nimic. Şi nici reproşa... De ce nu auzim când ni se spune: Copile, bucură-te de basm; băiete, ai grijă, basmul s-a terminat, de-aici înainte e treaba ta, tu eşti povestitorul?! Nu auzim pentru că nu ni se spune. Suntem lăsaţi să orbecăim de capul nostru. Mereu am crezut că e de datoria mea să restitui copilăria primită. Că cei din jurul meu depind doar de ce le pot eu cumpăra. Că trebuie să le achit încercările de a reuşi şi să le plătesc şansa de a fi fericiţi. Aveam prea multe pe cap ca să mă gândesc la sinucidere. Ar fi fost şi absurd, când atâţia depindeau de mine. Băiatul cel mare, chiar dacă nu eu l-am dus la Roma, a ajuns singur acolo. Nevastă-mea piguleşte toată ziua florile din ghivecele care ne umplu apartamentul. Cel mic s-a mutat. Locuieşte singur cu două lighioane, una blondă şi un doberman. Şi-atunci, ce caut eu, acum, aici?... Am 56 de ani şi încă tot aştept să înceapă ceva. (*Pune pastilele înapoi în flacon. Câteva cad pe jos.*) Pot să adorm,

ROOM SERVICE

să visez și fără voi. *(Se apleacă să ia pastilele împrăștiate pe covor.)* Le găsește mâine dimineată camerista și-și închipuie că domnul de la camera 71 a vrut să se sinucidă. Ce ușor se pot înșela oamenii! Unde v-ați rostogolit, otrăvurilor? *(Bâjbâind după pastile, dă cu mâna de un obiect aflat sub pat.)* Ce-o fi aici? *(Trage de sub pat o valiză.)* Hopa! Careva și-a uitat bagajul. Ce om aiurit! *(Ridică valiza.)* Grea! Ce cari, omule, în ea, păcatele? *(Așază valiza pe pat.)* Mă roade curiozitatea, dar nu-i frumos. Ce mă interesează pe mine ce-i înăuntru? Treaba lui. Când și-o da seama, se întoarce și-o va găsi la locul ei. Plec. Nevastă-mea pesemne că doarme deja, așa că n-o să fiu nevoit s-o mint. Plec... Haine nu pot fi. Dar nu-i treaba mea! Prea grea ca să fie lucruri obișnuite. *(Deschide una dintre încuietorile geamantanului.)* Nu-i frumos ce fac! *(Deschide și cea de a doua încuietoare.)* Doar o privire. Nu! Hai, acasă, așa ceva nu se face! *(Se îndreaptă spre ușă, se întoarce și deschide capacul valizei. Pentru o clipă rămâne împietrit, apoi închide capacul la loc.)* Bani! E plină cu bani. Mulți bani. Enorm de mulți bani. Cât n-am văzut eu toată viața mea. Și-am avut o presimțire. Gândește! Țștia nu sunt bani uitați. Sunt ascunși. Gândește! Cel mai bine ar fi să plec. O să-i găsească sigur camerista. Anunță poliția, ăia verifică cine a închiriat camera. Eu! Mă arestează. Sunt un mafiot! Ce-or să creadă copiii mei? Că am avut o viață dublă, că am fost un criminal? Mai bine îi predau eu singur la poliție. Or să mă creadă un prost, un idiot. Nici măcar. N-or să creadă o iotă și tot în pușcărie ajung. Cine-i nebunul care să predea de bună voie o valiză burdușită cu bani?! Îi iau cu mine. Îi ascund. Pe balcon. Îi cheltui. Imposibil, sunt prea mulți. Nevastă-mea mă va întreba de unde am banii. O s-o mint. N-o să țină. Mă lasă s-o mint doar când vrea ea. Și copiii vor întreba: Tată, de unde ai banii, i-ai furat? Eu, să fur?! Eu, care i-am crescut să fie cinstiți și cu frica lui Dumnezeu?! Să mă fac că nu i-am văzut... nu pot.

Nu pot! Și dacă se întoarce acum ăla de i-a ascuns? Mă găsește cu valiza deschisă. (*Închide valiza.*) Or fi mai mulți? O bandă? Și eu n-am decât un singur cartuș. Trebuie să fug! O duc cu mine. Recepționarul mă va privi suspect pentru că nu am venit cu bagaj și acum plec cu ditamai geamantanul. Va suna la poliție. N-o să sune pentru că de felul lui își face ușor păreri greșite despre oameni. Și dacă atunci când ies dau nas în nas cu bandiții? Cobor pe scara de serviciu. Ajung acasă. Acolo mă mai gândesc. Ce pot cumpăra cu atâția bani? Ce pot eu cumpăra cu atâția bani? Dacă sunt falși? N-ar fi fost ascunși. Sunt bani adevărați! Ce pot eu cumpăra cu atâția bani? Dar, câți? Ce pot eu cumpăra? (*Deschide capacul valizei. Ia un pachet de bancnote și începe să numere. Se oprește, speriat. Liniște desăvârșită.*) Cine a frânat așa brusc? La ora asta nu e circulație. S-a trântit o portieră?... (*Aprinde o țigară. Fumează cu poftă.*) 27, 28, 29... (*Numără, murmurând. Se oprește din nou, și mai crispat.*) Se aude liftul? A oprit, aici, pe etaj? Se zbârlește pielea pe mine. (*Deschide sticla și bea zdravăn.*) 41, 42, 43, 44... (*Numără, murmurând. Se oprește iarăși, panicat.*) Pași! Se aud pași! S-au întors?! Mi-e inima cât un purice. (*Pune mâna pe mânerul cușitului.*) Sunt ai mei! 63, 64... (*Numără, murmurând. Se oprește, înspăimântat.*) Scârțâie ușa? Se aude cum se deschide. Îngheață sângele în mine! (*Încarcă pistolul.*) 87, 88, 89... (*Numără, murmurând. Se oprește, glasul îi este gătit.*) E ceva în cameră? Vorbește! E careva aici? (*Ia funia și izbește aerul cu ea în toate direcțiile.*) Sunt ai mei! Ai mei!... 95, 96, o să mor de frică, 97, 98, 99. (*Întuneric.*)

CORTINA

